

Τὸ Σύνδρομο
τῆς
“Νέας Ἐποχῆς”...

...καὶ ἡ Ἐλπίδα
τῆς
᾽Ορθοδοξίας μας

« Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, εἰδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος·
τὰ γὰρ εἰδῶλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκατά Σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν... »

Νεοπαγανιστικὰ ᾽Αντιφάσεις*

Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου
π. Βασιλείου ᾽Α. Γεωργοπούλου (Μ. Th.)

ΣΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ μας παρατηρεῖται μία συστηματικὴ προσπάθεια κάποιων *ὁμάδων*, πού ὡς σκοπὸ ἔχουν τὴ νεκρανάσταση καὶ τὴν ἐπιβεβαίωση τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ εἰδωλολατρικοῦ Δωδεκάθεου καὶ τὴν ἐπίσημη ἀναγνώρισή του ὡς θρησκείας.

Κοινὸ χαρακτηριστικὸ, ὅμως, τῶν *νεοπαγανιστικῶν ὁμάδων* εἶναι ἡ ἀπαξιοτική, ὑβριστικὴ καὶ βίαια τοποθέτησή τους ἀπέναντι σὲ κάθε τί τὸ χριστιανικὸ καὶ [ταυτοχρόνως] ἡ ἐπιμελὴς ἀποφυγὴ τους νὰ ἀναφέρονται σὲ μελανὲς πτυχὲς τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς θρησκείας.

Οἱ σύγχρονοι *νεοπαγανιστὲς* σιωποῦν γιὰ τὰ ἐπαίσχυντα χαρακτηριστικὰ τῶν λεγομένων μὲν θεῶν, κατ' οὐσίαν δὲ δαιμόνων, ὅπως γιὰ τὴν ἀισχροπρία, τοὺς φθόνους, τὰ μίσση, τὴν ἀπάτη, καθὼς ἐπίσης γιὰ τὴν ἀνθρωπολατρία, τὴν ἀνθρωποθυσίαν πού δέχονταν κ.ἄ.

Ἐπιπλέον ἀπὸ τὴν *ὁμάδα* αὐτὴν δὲν ἀπουσιάζουν οἱ προσωπικὲς ἀντιπάθειες, οἱ ἰδεολογικὲς διαφοροποιήσεις, καθὼς καὶ ἡ σύγχυση καὶ οἱ ἀντιφάσεις γιὰ τὸ τί ἦταν τελικὰ οἱ διάφοροι θεοὶ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς θρησκείας.

᾽Ομολογεῖται καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους ὅτι:

«οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ ᾽Αρχαιοελληνικοῦ Κινήματος δὲν ἔχουν μία σαφὴ γνώση γιὰ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ θρησκεία, ἐρμηνεύοντας τὴν Ἑλληνικὴ Μυθολογία κατὰ τὸ δοκοῦν».

(βλ. Ἡ Ἀναβίωση τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς θρησκείας, 2002, σσ. 74-75)

Στὸν ἐν λόγῳ ἰσχυρισμὸ τοῦ *νεοπαγανιστῆ* θεωρητικοῦ πρέπει νὰ ἐπισημάνουμε δύο σημεία:

α) ὅτι οἱ σύγχρονοι νεοειδωλολάτρες δὲν ἔχουν σαφὴ γνώση τῆς ἀρχαίας θρησκείας, καὶ

β) ὅτι ἐρμηνεύουν τὴν ἑλληνικὴ μυθολογία κατὰ τὸ δοκοῦν.

* * *

ΟΙ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ αὐτὲς ἐπιβεβαιώνονται πλήρως ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν πραγματικότητα. Χαρακτηριστικὴ ἀπόδειξη ἐν προκειμένῳ, εἶναι οἱ ἀντιφατικὲς θέσεις δύο ἄλλων *νεοπαγανιστῶν* θεωρητικῶν γιὰ τὸ τί ἦταν οἱ ἀρχαῖοι θεοί.

Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ τὴν μία ἄποψη, ἡ ὁποία τυγχάνει νεφελώδους καὶ ἀόριστη,

«Οἱ Ἐθνικοὶ θεοὶ τῶν Ἑλλήνων, ὅπως καὶ ὄλων τῶν δυτικοευρωπαϊκῶν λαῶν, εἶναι ἐνέργειες, δυνάμεις καὶ εἶναι ιδέες».

(Περ. « Τρίτο Μάτι », τ. 95, σ. 70)

Κατὰ τὴν ἄλλη ἄποψη καὶ σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὴν προηγούμενη, ὁ πρόεδρος τῆς *Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας τοῦ Δωδεκάθεου*, καὶ ἐκδότης ἀρχαιολατρικοῦ περιοδικοῦ ἰσχυρίζεται:

«Οἱ θεοὶ εἶναι ὁμοούσιοι πρὸς τὰ ἄλλα ὄντα διότι ἔχουν τὴν ἴδια οὐσία: τὸ ψυχικὸ ἄτομο. Ὑπῆρξαν ἄνθρωποι, πού ἔφθασαν στὸ τέλος τοῦ κύκλου τῶν μετεμψυχώσεων, διατηροῦν τὶς ἀναμνήσεις ὄλων τῶν βίων τους...».

(Βλ. Παν. Μαρίνη, Τί πιστεύει ἡ Ἑλληνικὴ μας θρησκεία, περ. « Τρίτο Μάτι », τ. 95, σ. 28)

Τί μᾶς λέει οὐσιαστικὰ ὁ πρόεδρος τῆς *Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας τοῦ Δωδεκάθεου*; Μᾶς λέει ὅτι οἱ λεγόμενοι θεοὶ ἦταν ἄνθρωποι τελικά, πού θεοποιήθηκαν καὶ τοὺς λάτρευαν ὡς θεοὺς. Ἡ ἄποψη αὐτὴ βεβαίως, δὲν εἶναι καινούργια. Τὴν εἶχαν ὑποστηρίξει οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι Εὐήμερος (350-297 π.Χ.) καὶ Ἐκαταῖος ὁ Ἀβδηρίτης (Γ' αἰ. π.Χ.) στὴν κριτικὴ τους κατὰ τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ δωδεκάθεου.

Ἐν προκειμένῳ, ὅμως, παρατηροῦμε τὸ ἐξῆς παράδοξο. Δύο ἀρχαῖοι Ἑλληνες φιλόσοφοι νὰ ἀπορρίπτουν τὸ Δωδεκάθεο, γιὰ τὴν θεωροῦσαν τοὺς λεγόμενους θεοὺς ὡς ἀνθρώπους, πού θεοποιήθη-

καν, καὶ ὁ σύγχρονος ἀρχαιολάτρης θεωρητικὸς νὰ ζητᾷ νὰ ἐπιστρέψουμε καὶ νὰ λατρεύουμε ὡς θεοὺς αὐτούς, πού καὶ οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι ἀπέρριψαν. Ζητᾷ νὰ λατρεύσουμε ὡς θεοὺς νεκροὺς ἀνθρώπους.

Πόσο δίκαιο εἶχε ὁ Θεόφιλος Ἀντιοχείας, ὅταν ἔλεγε:

«Καὶ τὰ μὲν ὀνόματα ὧν φῆς σέβεσθαι θεῶν ὀνόματα ἐστὶ νεκρῶν ἀνθρώπων».

(Πρὸς Αὐτόλυκον Α,9 Β.Ε.Π.Ε.Σ. 5, 17)

Νὰ λοιπόν, τὸ ὑποτιθέμενο κλέος τῆς πατρῴας θρησκείας, σὴν ὁποία ζητοῦν οἱ νεοπαγανιστῆς νὰ ἐπιστρέψουμε. Νὰ λατρεύουμε εἰδῶλα, γιὰ τὰ ὁποῖα οὔτε οἱ ἴδιοι οἱ νεοπαγανιστῆς μεταξύ τους δὲν συμφωνοῦν γιὰ τὸ τί ἦταν.

* * *

ἌΛΛΟΙ νεοπαγανιστῆς, ἀγωνίζονται νὰ ἐξωραίσουν τὸ ἀρχαιο-ελληνικὸ εἰδωλολατρικὸ μὀρφωμα, ὑποστηρίζοντας ὅτι ἡ ἀρχαία θρησκεία

«ἀπομακρύνει πάντα ὁπαδὸν τῆς ἀπὸ προσωπολατρίας» καὶ ἐπιπλέον ὅτι **«Ἡ Ἑλληνικὴ θρησκεία, ἐν τῷ συνόλῳ τῆς, ἀποτελεῖ ἓνα μεγαλοῦργημα».**

(Βλ. Ἡ Ἀναβίωση τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς θρησκείας, 2002, σ. 36)

Οἱ ἐν λόγῳ ἰσχυρισμοὶ ἀποτελοῦν ἐπιπλέον, ἓνα ἀκόμα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τῆς τακτικῆς τους, νὰ ἀντικαθιστοῦν τὰ ἱστορικὰ δεδομένα ὅπως αὐτὰ πού ἀναφέραμε, μὲ ἰδεολογικὲς τους φαντασιώσεις σὲ ἐπίπεδο ἐρμηνείας. Εἶναι, ὅμως, γνωστό, ὅτι τὸ χάσμα μεταξύ φαντασιώσεως καὶ ἱστορίας εἶναι ἀγεφύρωτο.

Ἄς ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς ξέρει πολὺ καλά, ὅτι **κάθε μορφὴ εἰδωλολατρίας εἶναι μορφὴ δαιμονολατρίας** (Ψαλμ. 95, 5. 1 Κορ. 10, 20. 2 Κορ. 6, 16. 1 Ἰωαν. 5, 21).

□

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1641/5.5.2006, σελ. 3. Ἐπιμέλ. ἡμετ.